

Ogrēnietis

OGRES NOVADA DOMES IZDEVUMS

Nr. 7 (283)

OTRDIENA, 2007. GADA 27. MARTS

BEZMAKSAS

Ogres ģimnāzijas - 15!

Mazs saules zaķēns ielēca logā, nožāvēja ziemas asaras, atmodināja zemi...

Laiks pārskatīt savu saimniecību, savus apcirkņus, meklēt sev košāku tērpu un sveikt pavasari!

Šajā dabas atmodas laikā Ogres ģimnāzija gatavojas svinēt svētkus. Tā kā līdz lielajam ziedu pulcēšanās brīdim vēl tālu, pīsim svētku vainagu no savām atmiņām, domām, sapņiem un cerībām...

Aina Bērce līdz ar Ogres ģimnāzijas jubileju svin savus 15 darba gadus, kas veltīti skolai

Mazākajiem pasniedza pareizu uzvedības etiķeti

“Es biju matemātikas skolotāja Rīgas 62. vidusskolā, strādāju ar jauniešiem,” atceras A. Bērce, “bet Ogres pamatskolā darbu sāku 5. klasēs, turklāt biju audzinātāja 5. klases skolēniem. Atceros, pirmo reizi ienākot klasē pie mazajiem, mani pārņēma liels uztraukums. Tā bija liela, pilna klase! Iepriekš biju strādājusi tikai ar jauniešiem. Kad mazie puikas tā šķelmīgi pasmaidīja, tas mani atbrīvoja, un darbs varēja sākties! Toreiz ar manas klases bērniem audzināšanas stundās veidojām “pieklājības skolu” - uz katru nodarbību viņiem vajadzēja sagatavot kādu priekšnesumu lomās par pareizu uzvedību un etiķeti.”

2000. gads – direktore ceļo uz Ķīnu

Kad *piektie* beidza pamatskolu, A. Bērcei piedāvāja direktora vietnieces amatu mācību darbā, bet 2000. gada vasarā konkursa kārtībā viņa sāka strādāt par nu jau Ogres ģimnāzijas direktori. “2000. gada vasara bija īpaša ne tikai ar to, ka tiku ievēlēta par skolas direktori, bet arī ar trīs nedēļu ceļojumu uz Ķīnu, uz kuriem devos kopā ar starptautiskā projekta “Earn” dalībniekiem.”

Lielāko gandarījumu skolas direktorei sniedz skolēnu un skolotāju sasniegumi. “Katra gadu Ogres ģimnāzijā 9. klasi beidz vairāk kā 100 audzēkņu, kuru zināšanu kvalitāte atbilst tam, lai viņi visi saņemtu apliecinību par pamatskolas izglītību, turklāt arī visi jaunieši, kas beiguši 12. klasi, no skolas prom devušies ar iegūtu atestātu. Ir liels prieks vēlāk satikt skolas absolventus un dzirdēt, kā viņiem klājas, kur viņi strādā un

studē,” atzīst skolas direktore.

A. Bērce lepojas ar savu stabilo skolas kolektīvu un atzīmē, ka visi skolas pedagogi ieguvuši augstāko izglītību un ģimnāzijā skolotāju netrūkst.

Direktore lepojas arī ar ģimnāzijas kori “Gājputni”, ko vada Daina Čudare. “Kori bieži piepalīdz dziedāt bijušie absolventi – kora nosaukums patiešām attaisno sevi,” smeļ direktore. Viņa ir priecīga par skolas deju kolektīva “Dzīpari” darbu, ko vada Marta Dargiene, un par teātra trupu, kas darbojas Uģa Tiruma vadībā. Par jauniešu aktīvu dzīvesveidu rūpējas sporta skolotājs Andris Vasioleks, ģimnāzijas sporta zālē rodoties līdz vēlam vakaram.

A. Bērce ir pateicīga direktores vietniecei audzināšanas darbā Ilzei Voicišai par lielo darbu, kas ieguldīts skolas tīrīšanā un attīstībā.

Darba diena - lielākoties pie galda

Skolas vadišana nav tikai radošs process vien, tā saistās ar lielu “papīru” darbu.

“Visu institūciju prasību izpilde – gan Valsts sanitārās inspekcijas, ugunsdrošības, gan darba aizsardzības un skolas dokumentācijas noteikumu ievērošana un izpilde liek darba dienas lielāko cēlienu pavadīt pie galda,” saka A. Bērce, “tā rezultātā daudz mazāk laika atliek, lai kontaktētos ar skolotājiem un skolēniem.”

Paveikts daudz

Atskatoties uz 7 gados paveikto, to var vērtēt pozitīvi - izdarīts daudz. Sakārtota skolas struktūra – 2002. gadā noticis atbildīgais reorganizācijas darbs, kad skola sadalīta pamatskolas klasēs un ģimnāzijā, kas ir no 7. līdz 12. klasei. Līdz ar to notikusi ģimnāzijas kolektīva pārgrupēšanās, kas visiem bijis nopietns pārbaudījums.

Ik gadu veikta skolas renovācija, remontdarbi, tehniskās bāzes materiālu nodrošināšana, jauna mācību satura ieviešana mācību darbā.

Pirms 15 gadiem...

Dodoties uz Meža prospektu 14 pirms piecpadsmit gadiem, nonācām Ogres pamatskolā. 1993. gadā atvērta vidusskolas klases. “Viss skolas kolektīvs toreiz vēlējās, lai skolā būtu vidusskolas klases. Gribējās redzēt, kā mazais cilvēks top liels, no maza bērna izveidojas par atbildīgu jauniņu,”

atceras A. Bērce.

Tālajā 1992. gadā skolā bija tikai datortehnikas aizmetņi. Tagad - 3 datorkabineti, viens integrētais kabinets, izveidots skolas iekšējais tīkls, arī skolas bibliotēka nodrošināta ar datoriem un interneta pieslēgumu.

Ar laiku pamazām modernizēti ģimnāzijas kabineti, īpaši dabaszinātņu, skolā izveidota “vēstures lapušu telpa”, kurā glabājas materiāli par skolas vēsturi. Izveidots skolas simbols – karogs un skolas Goda zīme. 2004. gadā pilsētas skolu grupā saņemta “Draudzīgā aicinājuma skolas pase”, ko piešķir par labiem sasniegumiem valsts olimpiādēs.

Aizvien aktīvāki skolas absolventi

Aina Bērce novērojusi, ka Ogres ģimnāzijas absolventi mainījušies līdz ar sabiedrību. “Nenovēršami – ikdienā ienāk jaunās tehnoloģijas. Ja pirms septiņiem gadiem skolā parādījās pirmie mobilie telefoni, tad šobrīd tie ir neatņemama dzīves sastāvdaļa, pat skolas iekšējās kārtības noteikumos ietverta prasība, kas paredz stundas laikā telefonu izslēgt,” ar smaidu saka direktore, “šķiet, ka jaunie cilvēki kļuvuši aktīvāki, pašpārliecinātāki, radošāki un atbildīgāki. Šobrīd jauniešiem dzīves ritms ir dinamiskāks, bieži vien viņi tieši vidusskolas laikā uzsāk patstāvīgu dzīvi, prom no vecākiem. Daudzi sāk strādāt, dodas apgūt zināšanas dažādosursos, lai vēlāk veiksmīgi iestātos augstskolā, daži apmeklē auto vadītāju kursus. Un tas viss jāapvieno ar mācībām skolā... Ar šīm lietām nākas sadzīvot arī skolotājam.”

Skaistākie mirkli – izlaidums

“Katru gadu absolventi, skolu beidzot, sagādā kādu pārsteigumu,” zina teikt A. Bērce, “tie nereti izēmējas tieši ar virzienu, kādu viņi apguvuši. Piemēram, mākslas programmas audzēkņi ir teatralāki, viņiem ir sava mode un stils. Dabaszinātņu audzēkņi ir nopietnāki savā būtībā, varbūt tieši tāpēc, ka viņiem apgūstamie priekšmeti grūtāki. Arī humanitārās programmas audzēkņi atšķiras no pārējiem.”

Ģimnāzijas nākotne

Saimnieciskajā ziņā Ogres ģimnāzijā plānota skolas renovācija, kas ir laikietilpīgs process un prasa finanses.

Ogres ģimnāzija - viena no jaunākajām mācību iestādēm pilsētā

•1975. gada 6. martā Ogres pilsētas Tautas Deputātu Padomes izpilddarbinātāja piešķir apbūves gabalu jaunas skolas celtniecībai Meža prospektā 14.

•1981. gadā tiek apstiprināts arhitektūras plānošanas uzdevums vidusskolas būvniecībai, bet celtniecība sākas 1984. gadā.

•Par jauncelamās skolas direktoru 1988. gadā iecel Uldi Klemperi.

•1991. gadā Ogres pilsētas TDP izpilddarbinātāja pieņem lēmumu par Ogres pamatskolas atvēršanu Ogrē.

•1992. gadā 14. septembrī Ogres rajona TDP ar rīkojumu apstiprina Valsts pieņemšanas komisijas aktu par Ogres pamatskolas objekta daļas nodošanu ekspluatācijā.

•1993. gada 20. maijā tiek atvērta Ogres 2. vidusskola, savukārt citiem mērķiem domātā Ogres pamatskola no jauna tiek nodibināta 1995. gadā Turkalnē.

•1996. gadā jūlijā pedagogu un skolas vadības darba grupas vadībā tiek izstrādāts pieteikums valsts ģimnāzijas statusa iegūšanai. 1998. gada nogalē, pēc IZM ieteikuma Ogres pilsētas domei, skola pārtop par Ogres ģimnāziju, kurā no 2000. gada par ģimnāzijas direktori strādā Aina Bērce.

• Ģimnāzijas pedagogi ir stāžējušies Anglijā, Vācijā, Somijā un Zviedrijā, bet skolēni savus projektus ir prezentējuši Zviedrijā, Dānijā, Norvēģijā, Spānijā, ASV, Kinā un Puertoriko. Skolēnu parlaments ir viesojies Eiroparlamentā Strasbūrā un iepazīsies ar Eiropas Savienības politisko struktūru un uzdevumiem. Skolā mācījušies vai mācās skolēni no Norvēģijas, Vācijas un pat tālās, eksotiskās Vjetnamas, kā arī ASV.

• Pašreiz ģimnāzijā mācās 598 audzēkņi 24 klasēs, strādā 40 pedagogi. Vidusskolas posmā var izvēlēties, kāda novirziena programmu skolēns apgūs, jo skolā ir trīs mūsdienīgu prasībām atbilstīgas, sertificētas vidusskolu programmas - vispārējā komerczinību, vispārējā humanitārā un vispārējā dabaszinību.

Paredzēts pabeigt dabaszinātņu projektu, līdz ar to skolā izveidosies spēcīga dabaszinātņu bāze.

Plānots atvērt vispārīgglītojošo programmu klasi vidusskolā. “Pēc devītās klases bieži vien skolēni ir pārdomu procesā par savu nākotni. Programma paredzēta tam, lai audzēkņi vidusskolas posmā varētu apgūt visus priekšmetus, viņiem tiks dots lielāks laika spridis apdomāties par darāmo turpmāk,” saka A. Bērce.

Direktore paredz, ka ar laiku skolēnu skaits ģimnāzijā nesamazināsies, jo skolā mācās ne tikai novada skolēni. “Augsim tajā

attīstības plūsmā, kādā virzās visa valsts,” domā A. Bērce, “četri Ogres ģimnāzijas absolventi, kas pagājušajā gadā beidza vidusskolu, šobrīd studē Anglijā. Tas nozīmē, ka mums jābūt gataviem savus audzēkņus sagatavot studijām Eiropā. Katru gadu notiek apmaiņas programmas Rotari kluba darbības ietvaros, jaunieši gadu brauc mācīties uz Ameriku, atgriežoties ar savu pieredzi. Tāpēc jo īpaši priecājos, ka mums ir labi angļu valodas skolotāji.”

Tagad ir cerību stariņš, ka taps jauna ģimnāzijas ēka.

Baiba Trumekalne

Mēs Tev dāvinām sevi – pasaulīt, mēs sev dāvinām Tevi – pasaulīt...

Kā mācējām, tā darījām

Laikam ar kādu īpašu Dieva gribas izpausmi es biju klāt, kad cēla skolu, kuru par savu varu saukt 16 gadus (no 1991. gada 1. marta).

Tieši tad pirmais skolas direktors mani, burtiski pie rokas turēdams, izvadāja pa celtni, kurai bija jumts, sienas, logi, durvis un grīda. Kur mēs gājām, es īsti neapjēdzu, bet zināju droši – ja mani te atstās, es ārā netikšu līdz septembrim.

Mani mēdz dēvēt par senāko Ogres ģimnāzijas "iedzīvotāju". Šajā laikā esmu sagaidījusi un pavadījusi uz citiem darbiem diezgan daudz sākotnējo kolēģu, bet piecpadsmit no tiem, kas sākam, joprojām esam šeit.

Pirmā saiešanas vieta bija 221. telpa, bet pirmā skolotāju istaba – 225. kabinets, no kura "pa taisno" varēju nokļūt savā kabinetā, kurā uzturos arī tagad. Toreiz bijām... protams, daudz jaunāki un ar vīziju par savu skolu. Mēs lepojāmies ar to, ka strādājam jaunajā skolā (toreiz – Ogres pamatskolā, tad – 2. vidusskolā). Mūsos bija kāds vārds neaprakstāms dzinulis darboties, būt kopā priekš un bēdās. Mēs taču cits par citu zinājām visu – priekš, bēdās, šaubas, arī vilšanās. Nekad neaizmirsīšu pirmo (patiesībā gandrīz vienīgo, bija arī citi, bet tie atmiņā nav palikuši) skolēnu teātru festivālu, kurā ar savu priekšnesumu piedalījās visas klases. Bija tērpi, bija rekvizīti, bija savi režisori, savi galveno lomu spēlētāji, un galvenais – milzīgs spēles prieks! Nebija svarīgi, ka nav zāles, skatuves un skatītāju vietu. Toreiz neviens savu tekstu no lapiņas nelasīja, tas nu gan!

Audzīnātāji, latviešu valodas skolotāji, bija tekstu autori, "skatuves iekārtotāji" un kostīmu mākslinieki. Kā mācējām, tā

...kopā dzīvē jāiet tev un man ...

darījām. Bet darījām! Vai 2007. gadā kaut kas tāds vairs būtu iespējams?

Viss kolektīvs – labi aktieri

Kad skolā sāka darboties profesionāla režisora vadīts skolēnu teātris, mēs, dzimtslaužu aktrises Dace, Velga un es, piesaistot "zēnus" – Aigaru, Aivaru un Zinti –, Ziemassvētku uzvedumā "Kā vecais Zemītis pašu nelabo redzēja" visu kolektīvu padarījām par aktieriem! Pēc tam lidojām uz saulaino tāli un piedalījāmies visās rajona skolotājiem rīkotajās skatēs un konkursos. Bet tas jau ir pagars stāsts. Toreiz reti kurš nepiedalījās skolotāju Ziemassvētku pasākumos un jubilejās, tagad tāda veida kopā sanākšanas vairs nav – nomirusas "dabīgā nāvē". Ja negribas būt kopā ar kolēģiem arī pēc darba kaut uz dažām stundām, iemeslu var atrast. Toreiz mums visiem bija svarīgi katru ritu vismaz otru ieraudzīt.

Es palikšu šo laiku nostrādāt

Par sevi gan varu teikt – visur esmu bijusi klāt, pat tajos brīžos, kad gribējās nolīst alā, palīst zem zemes, prom no acīm, lai tikai neviens man nevaicātu: "Kā tu jūties?". Bet es laikam esmu no cita materiāla taisīta. Labāka? Sliktāka? Nē, - cita. Varbūt cieta. Un tieši tāpēc mani vienmēr ir nepadarīta darba sajūta. Varbūt, (piedodiet, ja tā nav) kādam no kolēģiem ir būtisks jautājums, cik ilgi es te pa kājām maisīšos ar savu cilvēcisko attiecību veidošanas misiju, taču es zinu vienu – "es aiziet nevaru, un tas ir labi, es palikšu šo laiku nostrādāt".

Iemācīties runāt sirds valodā

Par skolēniem varu teikt tikai labu. Viņi ir tādi, kādi ir. Viņi nevar būt citādi. Viņi ir sekas tam, ka mums vairs nav īstu ģimeņu, kurās iemācītu nesviest zemē papīru, noņemt cepuri, izņemt rokas no kabatām, klausīties, dzirdēt, redzēt un rīkoties, kā sirdsapziņa liek. Bērns runā valodā, kuru dzird mājās, pieņem tādu pasaules uzskatu, kāds tas ir vecākiem.

Runājot vienā valodā, bieži vien mēs nesaprotam cits citu. Bērni ir gudri, bet tikai ļoti šaurā jomā – viens runā trīs svešva-

lodās, cits modernajās tehnoloģijās ir īsts profesors, vēl cits – ķīmijā, literatūrā vai fizikā. Bet tikai retais runā sirds valodā, kuru saprot katrs. Un vecākiem liekas, ka tā ir tikai un vienīgi skolotāju vaina.

Skolā aizrit dzīve

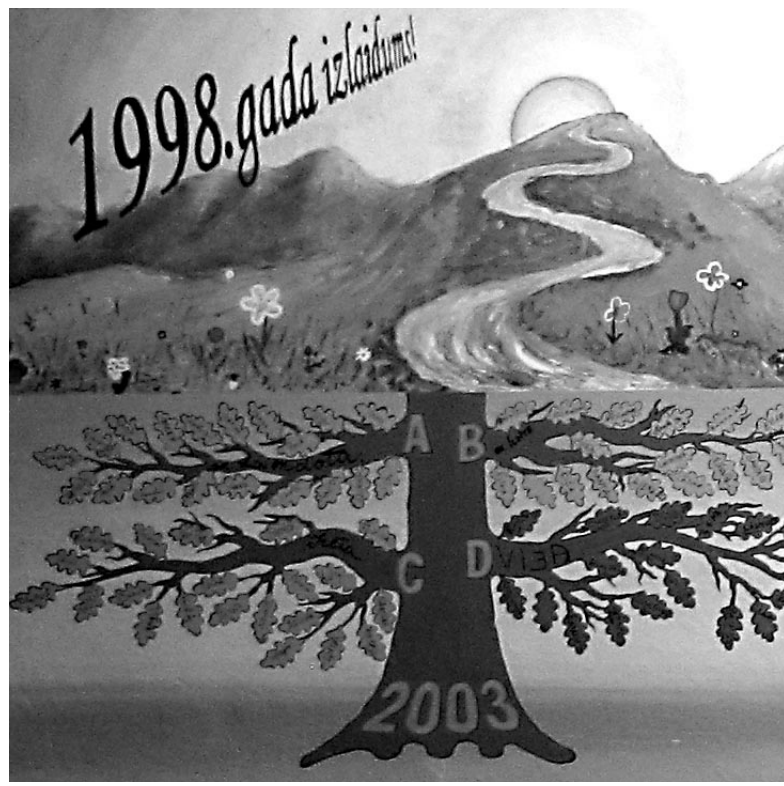
Vēl nesen man preti nāca tāds pavečāks kungs, sakot: "Labdien, skolotāj!". Biju šokēta, jo pirmo reizi savā šausmīgi garajā pedagoga mūžā es neatcerējos ne viņa vārdu, ne uzvārdu, ne kad un kurā klasē mācījies! Parunājāmies par dzīvi. Ja viņš būtu minējis kādus konkrētus faktus, es nonāktu neērtā situācijā, jo atklātos, ka es viņu vairs nepazīstu. Bet, apmainījušies ar frāzi "kamēr cilvēks strādā, viņš ir dzīvs", mēs šķīrāmies. Un tad es atcerējos, ka man nekad nav nācies satikt kādu mūsu skolas skolēnu, par ko man būtu bijis jākaunas. To arī es uzskatu par īpašu likteņa labdarību! Kamēr kaut viens cilvēks Ogrē, mani satiekot, teiks: "Labdien, skolotāj!", es jūtos tāpat kā 1962. gada 1. septembrī, kad savu dzīvi saistīju ar skolu, būdama tikko vidusskolu beidzis skūķens – bez atbilstīgas izglītības, bet ar pilnīgi skaidru apziņu – skola ir vieta, kur aizritēs man atvēlētais dzīves laiks. Laiks, kurš vienmēr būs piešķirts par maz, jo tajā vajadzēs pārveidot pasauli, uzlabot dzīvi, risināt tūkstošiem problēmu, un galu galā atzīt, ka vienīgais, pēc kā mēs katrs patiesi alkstam ir mīlēt un būt mīlētam.

Esmu pateicīga Ogres ģimnāzijas pirmajam direktoram U. Klemperim, kurš mani izvēlējās par savu vietnieci tālajā 1991. gadā. Un tagadējai direktorei Ainei Bērcei, kura mani atzina par pietiekami labu esam viņas vadībā veikt skaistos, bet ļoti grūtos un atbildīgos sabiedrisko attiecību speciālista, saīsināti - direktores vietnieces audzināšanas darbā pienākumus.

Mēs vēl pastrādāsim, mani mīlie. Manas ilgas tā kā baltas dūjas...

Ilze Voiciša,

direktora vietiece
audzināšanas darbā

Meklēju sevi vakardienā

Izraksts no Ogres pamatskolas
pavēļu grāmatas
Pavēle nr. 4k
1992. gada 2. martā

Pieņemt darbā Daci Jansoni
par bibliotekāri ar 1992. gada 2.
martu. Darba samaksa pēc 14.
kategorijas ar koeficientu 2,51.
Pamats - personīgais iesniegums.

Skolas direktors

Bibliotekāre bez grāmatām

Mēs tikāmies martā. Es un Ogres pamatskola - visnotaļ apšaubāma celtnie ar sienām un jumtu. Tukša vieta. Bet bija direktors U. Klemperis, cilvēks - cīnītājs, kurš panāca, lai rudenī skolā sāktos mācības. Bija I. Voiciša, T. Ermužs, tad es - topošās skolas bibliotekāre. Mūsu darbošanās balstījās tikai uz entuziasmu, pamazām apjaušot un saprotot, kas būs jādara un jāizdara.

Skolu sākām apdzīvot tad, kad tajā vēl pilnā sparā ritēja celtniecības darbi. Man viss bija jauns un aizraujošs, ieskaitot darbu bibliotēkā, kuru nekad nebiju darījusi. Biju bibliotekāre bez grāmatām. Pagājušā gadsimta 90-tie gadi bija laiks, kad juka un bruka padomjlaika uzņēmumi Latvijā, arī Ogrē, kuros bija labas bibliotēkas. Tad nu es, kā tāds miskastes runcis, biju klāt tur, kur gatavojās izmest grāmatas. Paldies A. Kungai, kura novēlēja skolai Ogres trikotāžas kombināta bibliotēkas grāmatas un pukes. Ainas kundze, mūsu skolas bibliotēkā pukītēm ļoti patīk - tās

aug, zied un priecē!

Tā pa sīkumam vācām, pa kvadrātmētram apdzīvojām. Vispirms bibliotēkā parādījās grīda, pēc laiciņa - arī grāmatplaukti. Beidzot grāmatas varēja salikt plauktos. Pārsteigums bija otrā rītā! Ierodoties darbā konstatēju, ka visas grāmatas kopā ar plauktiem atdusējās uz grīdas. Labi, ka skolā strādāja divi goda vīri - galdnieki Silīņonkulis un Jāņonkulis, kuri laboja un lāpīja citu vīru neizdarības. Viņi nostiprināja plauktus - tie stāv vēl šobaltdien!

Es dzīva un skola neaplaupīta

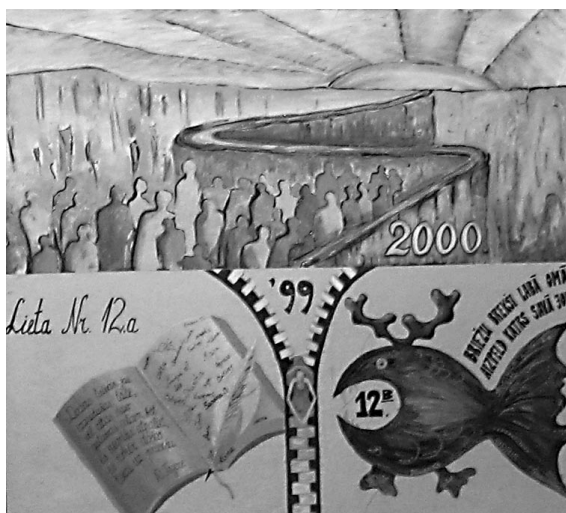
Neierasti, amizanti un interesanti notikumi saistās ar šo laiku. Reiz direktors, vakarā mājās aizējot, aizslēdza skolu, bet neiedomājās, ka tik vēlū vēl kāds ir darbā. Tā mani ieslēdza vienu visā plašajā skolā! Tajos laikos mobilo nebija, "parastais" telefons skolā vēl nebija ievilkts. Tā kā arī es gribēju mājās, nācās lēkt pa logu. Problēma nebija izlēkt (kaut arī skolas pirmā stāva logi ir pietiekami augsti), bet logu vajadzēja arī aizvērt, lai kāds laupītājs naktī pa to neielistu iekšā. Viss beidzās labi - es dzīva un skola neaplaupīta.

Taupīgas saimnieces vēriens

Atklājums manas bibliotekāres gaitās bija tāds, ka ekonomikai nav jābūt ekonomiskai. Ar taupīgas saimnieces vērienu mācību grāmatas braucu pirkst uz izdevniecību "Zvaigzne", tā iznāca daudz mazāki izdevumi. Ietaupījām, taču izrādās - jo mazāk tērē naudu, jo mazāk tev viņu piešķir! Paldies Āboltiņas kundzei (viņa tolaik kūrēja skolas bibliotēkas), kura nelāva "apcirt" mūsu pieticīgos līdzekļus.

Tomēr, ja esi dzimis būt par skolotāju, par bibliotekāru nepārtapsi. Deviņus gadus nokalpojusi bibliotēkā, no kuriem četrus tur nostrādāju, bet piecus - apgrozījos, paliku tikai un vienīgi skolotāja.

Dace Jansone, svešvalodu
metodiskās apvienības vadītāja

Ja gribam, tad varam!

Skola – ceļš uz nākotni

Alejās uz rūsgana bruģa atrodami zeltaino kļavas lapu kalni. Dārzos piebriest koši sārta dālijas. Tālumā pie sētas braši kuplo gladiolas. Visapkārt sejās vilno smaidi. Pie apvāršņa dzirdama trauksmaina skaņa – skolas zvans. Šis pirmais zvans atrod vietu manās domās arī tagad – pēc veselīgiem divpadsmit gadiem. Kā satraukumā trīcēja sirsniņa, kā drebēja rūpīgi kārtotais asteru pušķītis! Pirmais solis bija pavisam nedrošs, taču katrs nākamais tiecās būt arvien drošāks un pārgalvīgāks kā iepriekšējais. Tik ļoti vēlējies iepazīt šo, tik neparasto draudzeni – skolu.

Skola ir kā zeltaini mirdzošs tilts, kas mums palīdz sasniegt sapņu tāles, iemirdzēties tumši zilajā debess tālē kā košai zvaigznei. Tiekties pacelties vēl augstāk, sasniegt savu mērķi.

Tā ir kā vācele, kas mums ļauj ņemt riekšām gudrību un labu domu, kas palīdzētu mūsu zvaigznei kļūt spožākai, kļūt spožākai un izcelties, spīdēt dzeltenāk un starot maigāk. Tomēr ir brīži, kad zvaigzne krit. Krit, lai neatgrieztos. Tad nevajag lauties tukšumam un bezcerībai, bet doties augšup. Ne velti saka: "Visaugstāk var kāpt, tikai zemu krietot."

Gudrība ir kā brīnumaina mozaika, kas jāliek rūpīgi un kārtīgi. Katram gabaliņam jābūt rūpīgi lototam un apmīlotam, jo katrs gabaliņš ir kā brīlanta puteklītis – vienatnē necils, bet kopā – lielākais pasaules dārgums. Dzīvē bieži svarīgākais ir šķietami nebūtiskais. Skola ir kā vecākā māsa, kas mums palīdz atšķirt sīkumus no būtiskā. Tā palīdz apzināties savu vērtību un māca atšķirt sapņus no realitātes.

Skola ir kā maģistrālu krustojums, kurš paver iespēju daudz jauniem dzīves pavērsieniem. Ceļu ir daudz, bet mūsu sirdsbalsij ir jāspēj atrast īsto, to vienīgo, jo no šī ceļa ir atkarīga mūsu nākotne. Vai tā būs kaisīta rožu pumpuriem vai kupliem rožu čemuriem? Tas atkarīgs no tā, cik rūpīgi to laistīsi un kopsi, cik auglīga būs skolas solā kaisītā augsne. Zināms tikai tas, ka cela malā būs tik rožu, cik daudz tu pats sēsi. Ne tikai latviešu folklorā, bet arī dzīvē ir pierādīts teiciens: "Ko sēsi, to plausi".

Skola ir pamats, uz kura balstās visa tava dzīve. Tikai no tevis paša atkarīgs, vai šis pamats būs izturīgs, vai tas balstīsies tikai uz sapņiem un ilūzijām. Šo pamatu mēs būvējam visu dzīvi. Mēs lēni mūrējam balstus, katru dienu pievienojot jaunus ķieģeļus. Jo rūpīgāks un smalkāks būs darbs, jo augstvērtīgāka un pilnvērtīgāka būs tava dzīve.

Es domāju, ka, ierodoties skolā, mēs katrs nosakām sev mērķi. Šis mērķis ir lieta, kas kā dzijas pavediens virza mūsu nākotni. Citam graibasspēks mazāks vai kamols isāks, citam mērķis skaidrāks un kamols kuplāks. Mūsu uzdevums ir šo kamolu šķetināt tālāk, veidojot aizvien skaistākus un greznākus dzīparus.

Baiba Orbidāne

Savējie paliek savējie

Artūra Manguļa vokālā studija: Renāte Stārstniece (no kreisās), Oskars Zaļkalniņš, Ēriks Tiss, Matiss Čudars, Atis Ieviņš, Inese Kanska un vadītājs Artūrs Mangulis.

Stāvēju, dziedāju – skanēja tālu. Kas tas ir? Vai meitenīte, kas gaviļēja uz pelēkā akmens? Vai pirmais strazds, kas atgriezies no tālajām dienvidu zemēm? Vispareizākā atbilde ir – Ogres ģimnāzijas Artūra Manguļa vokālā studija. Jā, jā tā paša Artūra, kurš prot muzicēt uz glāzēm, pats varen dzied un kurš aizvadītajā gadā ieguva "Gada pedagoga" titulu.

Rajona un valsts muzikālais konkurss "Do re mi", Raimonda Paula, Imanta Kalniņa, Zigmara Liepiņa dziesmu konkurss "Jaunās zvaigznes", jauniešu vokālistu konkurss "Putnu bērni", jauno estrādes solistu TV konkurss "Aprīļa pilieni", vokālistu konkurss "Solo Plus", "Olgas diensnīte", TV konkurss "Sauls zaķis" - tie nav tikai skanīgi konkursu vārdi, tie ir arī panākumi. Bet mēs neesam lepni. Un ar tikpat lielu atbildības sajūtu kā konkursos, labprāt dziedam arī pašu mājās. Savējie vienmēr ir savējie.

Gribat zināt, ar ko vēl esam īpaši? Nu, puīšu mums netrūkst!!! Nāciet un lūkojiet paši!

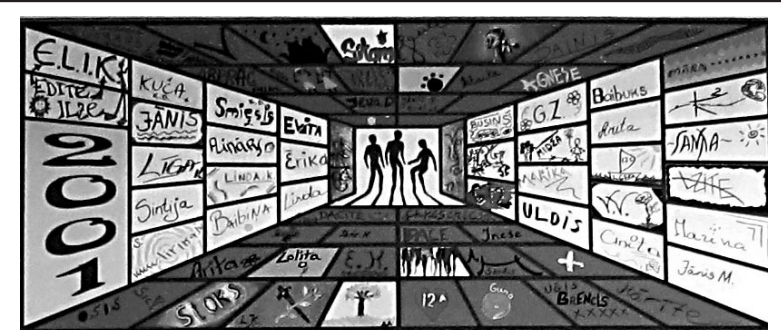
Skolēnu pašpārvalde ķer jaunas vēsmas

Skolēnu pašpārvaldes vadītāja Džeinas Lapuzo slavenību dienā.

Mēs esam atraktīvi, radoši, daudzsolīši, zinoši, cerību pilni reālisti, vai, vienā vārdā sakot, skolēnu pašpārvaldes cilvēciņi. Kā pirms pieciem gadiem, vēl joprojām satiekamies mūsu mīlajā darba telpā, kur, saliekot visas galvas kopā, radām interesantas lietas un ķeram jaunas vēsmas, lai padarītu gan skolēnu, gan arī pašu skolas sadzīvi daudz krāsaināku. Tā, piemēram, aktīvi veidojam katru mēneša trīspadsmitā datuma tematiskās dienas, kuru ietvaros esam gan nākuši uz skolu vēl kā rīta tērpos un čībās, gan, atzīmējot trīspadsmito piektdienu, - kā raganīnas un mošķiņi. Tik daudz jau ir izdarīts un uzspēts!

Mēs turēsimies un centīsimies arī turpmāk, lai ar smaidu un nevilnotu strādīgumu skolā radītu veselīgu atmosfēru, par ko būtu prieks ikvienam. Tādēļ skolas piecpadsmit gadu jubilejā sveicam mūsu kādreizējās vadītājas Ievu Skutuli un Lieni Lazdiņu, kā arī liela buča mūsu tagadējai pašpārvaldes vadītājai Džeinai Lapuzo, kura pašpārvaldē ienesusi neizsīkstošu darbīgumu.

Dejojošie dzīpari

"Dzīpari" Ogres rajona deju kolektīvu skatē pagājušā gada martā Lielvārdē.

Volejbolistes, futbolisti, topošie mācītāji, pedagogi, mehāniķi, tādi, kam patīk nekā nedarīt un kas sirdi vēl ir bērni... Dažnedažādi zelta pavedieni - Dzīpari, sanākot kopā, apkārt uzbur fantastisku gaisotni!

Deju mīloši un prieka pilni, katrā mēģinājumā atrod par ko uzjautrināties. Pasākumos esam saliedēti un optimisma pilni.

Deja ir tas, kas vieno un liek smaidīt kopā ar mūsu mīlo vadītāju Martu Dargieni.

Ģimnāzijas simbols

"Gājputni" pēc uzvaras Dziesmu svētku skatē. Iegūts Zelta diploms.

Krietnu pulciņu aktīvu jauniešu kori "Gājputni" ir apvienojusi vienmēr optimistiskā diriģente Daina Čudare. Lai kļūtu par kora dalībnieku, jāiztur konkurss un jābūt apveltītam ar mūzikas milestību, vēlmi dziedāt, draudzīgumu, kā arī izturību (tā noder, lai divreiz nedēļā pēc smagajām stundām varētu sagaidīt mēģinājumus). Šis arī ir mums raksturīgākās vienojošās īpašības, kas "Gājputnus" ir padarījušas par nenoliedzamu Ogres ģimnāzijas simbolu. Esam apņēmības pilni arī turpmāk pieskanstināt kā skolas aulu, tā Mežaparka estrādi! Bez "Gājputniem" vairs nav iedomājami nevieni svētki.

VIVAT BOHĒMA!

Kaislibas virmo A. Čehova lugā "Jubileja". Aktieri: Kristīne Platāce (no kreisās), Atis Ieviņš, Normunds Dzelve un Elina Eida.

Jau piecus garus gadus cienījamais režisors Uģis Tīrums kā vēja nests trauc uz Ogres ģimnāzijas teātra grupu "Ai vir vir bum bum rasasā". Caur uguni un ūdeni ir gājuši talantīgie grupas aktieri un par ko tik viņi nav kļuvuši! Viņi nav kļuvuši par prezidentu, par ministru prezidentu, par Saeimas spikeri (jo tas taču arī ir teātris!), bet kļuvuši par cilvēkiem ar lielo burtu – par Mākslas cilvēkiem.

"Ja par teātri jūs priecājaties
Un pateicību dāvinājat mums,
Jums velīts mūsu siržu kvēlojums."
(V. Šekspīrs)

